

עלון המשק

גבעת חיים
הקיבוץ המאוחד

ג בארץ השנים
21. 2. 1969

"החברה החדשה"

מי שזוכר עדין את "החברה המדכא" וחי עתה לתוך "החברה ההיתרית", מחחיל לראות לאן פנינו מועדות.

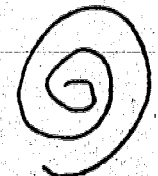
לפני 40 שנה, כשבערותם של האומה ושל העולם הכריחו מיליונים של בני אדם בעלי כושר יצור לבטלה מאונס, לא יכלנו להגיע למיצוי כחותינו כאומה. כיום, כשכל כח ההמצאה, הן של הממשלות והן של הכלכלה הפרטית, משמש (ובמידה רבה של הצלחה) להבטיח חסוקה מלאה, שרב איו אנו מגיעים למיצוי כחותינו, אבל הפעם כ י ח י ד י ס . אף על פי כן, היתר נראה עדיף על דכוי. אולם לפי נסיוני - אם נרצה להעלות את דמת החיים שלנו במידה ובמועד מתקבלים על הדעה, דרוש לנו ניהול יותר חזק בכל הדרגים. אנו זקוקים לחיפוש יותר נמרץ אחרי רמת עבודה יותר גבוהה ועמידה חקיפה עליה, וכן יותר נכונות לקבל חפידים ועבודות בלתי נעימות - הכל במטרה להגיע לחוצאות יותר טובות.

ע'מ להיות עובדים טובים עלינו להינבח כי בסופו של דבר טובתנו הפרטית קשורה קשר בל ינתק עם טובתו של המפעל והכלל - כולם ביחד חלויים כמה שכל אחד מאתנו נוחן. יחכן כי הפועל האמריקאי משקיע יותר יען כי הוא יודע שבארה'ב יש יותר חוסר עבודה; אך ללא ספק הוא מאמץ את כחותיו כי הוא יודע שיש קשר ישיר בין עבודה קשה ושכר טוב - אחד מבייל לשני. באקלים הנוח יותר של חסוקה מלאה אמת זו בולטת פחות - אך היא קיימת לא כל שכן - אנחנו קוצרים את אשר זרענו.

"האקלים הנוח" הינו אולי המרכיב האופיני ביותר של העידן ההיתרי. הרבה דברים טובים מגיעים בו לפריחה טובה - יחסים יותר בריאים בין הנהלה ועובדים, בין הורים ובנים, בין מורים ותלמידים, הבנה יתרה בין האזרח ובין הרשות. אולם האמת חייבת להאמר - עודף מכל הדברים הטובים האלה מסתלים בחוסר אחריות מצד עובדים, חולשה של הנהלות, אי-סדר בכתי-ספר, ונדליזם בערים - ולעתים קרובות מאד אי-נחת אצל כל הנוגעים בדבר. איכדנו את שורי המשקל. ראשונים להגיע להכרה זו ולפעול חוץ תכונה אבל כחוקף - חייבים להיות המנהיגים, בכל מקום. מאגר עצום של רצון טוב מצד האיש הפשוט מצפה לאורו קודטוב של חוקף מצד אלה כראש - בתעשיה, בחינוך, בבייה, בניהול העניינים.

תרגום של מכתב לעורך, "מנצ'סטר גארדיאן", 13.2.69

XXXXXXXXXXXX

כ/ו'מ גלצר
כ' זקן / אנצ'

ב ח ק ל א ו ח

צ ר ת ר ב י ס א י נ נ ה נ ח מ ה

ק ט י פ . הוגבלנו מראשית השבוע ל-100 מיכלים שמוטי ו-40 מיכלים אשכליות לשבוע. בתי האריזה עמוסים ובעיקר סחומים ע'י בררה. בית האריזה שלנו עובד ב-45-50% בררה בממוצע (אצלנו ממוצע 35%) ובהי החרושת אינם מספיקים לקלוט את הפרי. נאלצנו לבטל מחנה עבודה שהיה מתוכנן להשבוע, חילקנו את ילדי ביה'ס לענפים אחרים ואפילו חלק מהאולפן. מצבנו חמור כי ב'20 במרץ מתחילים לארוז ולנסיה ולפי תכנית העבודה שלנו יכלנו לגמור עד אז את קטיף השמוטי. כמובן שמכסה של 100 מיכלים = 30 טון לשבוע לא נוכל להתקדם בקצב הדרוש. יש לקוות - ואנו כמובן פועלים לען זה - שהמכסה הבוטל ולפחות חוגגל בקרוב.

"אני מעלה על הכתב השקפתי בשאלות חברתיים קונקרטיות, לאחר צבירה אכזבות רבות בחוות החברתיים ולאחר ונראה כי רבים הם הסובלים בקרבנו ממארה זו בתוך לבם.

1. יש לדעתי להביא לידי בטוי ודיון את הדברים אשר בעקבותיהם הפך המוסד העליון שלנו - השיחה - לגוף שחזל לבטא קשת הענות הרווחות בכל הנושאים ובמיוחד בחחומים החברתיים. השיחה הפכה לבמה "דובריים" קבועים הבקיאים, כמובן, בכל השטחים. כן הפכה השיחה לגוף העוסק בטקטיקה במקום באיסטרטגיה ועל היותה מודרכת ע'י לחצים, ברוב המקרים העקרוניים, איבדה את ערכה בעיני.

2. הנוער, האמור ליטול לידינו את הקבוץ גם כחברה החייב להשתתף באופן פעיל בהנחת יסודות ותיקונם - הנו אדיש בצורה חולנית. שריון נפש זה מאפשר לסטיכיה הקיימת להעמיק שורשיה.

3. האמת הציבורית-חברתית שמטבעה חייבת להיות נר לרגלי ציבור וולונטרי החי בשותפות כה הדוקה, הפכה ל"מוקצה", ואסור להעלותה על שלחנה ציבוריים, וע'י כך אנו משלמים מסים חברתיים שאין להם כל הצדקה ומחירים לעתים גדול בהרבה מהמס עצמו.

4. הואיל והשיחה הפכה לבמה בלטי של מספר מצומצם מאג של חברים, פשה בה נגע הטיית טיחיים שמעולם פחדו לחקוף בעיות וחמיד העדיפו לעקפן, מדבילים את המוסד העליון שלנו לדרך של אימפוטנציה הרח אסון. הפריפריה גדלה בהתמדה ועמה חממה טפילית בחחומים רבים.

5. עלינו לדאוג במהירות רבה לשינוי דרכנו במגזר החברתי הוך החירה כנה לפתרון הדברים ע'י תקיפתם חזיתית ולא ע'י עקיפתם, למען נמנע התהוותן של מורסות חברתיות ולמען ניתוחן של אלו הקיימים כבר.

עלינו להתייב בארמץ לעימות עם מצבים הדרושים זאת, להעלות את המשקעים והזרמים התת-חברתיים שהשכלנו ליצור, ולהתחיל לנקות את אי-האימות שהיה נר להרבה תופעות מזיקות אשר לגביהן קבלנו החלטות תחת לחצים ובהרגשות לורי קשות.

המצע החברתי הוא למעשה תוכן חיינו המיוחדים והדבק הקבוצי. והיה אם לא נעצור לרגע על מנה לתקן פרצותיו, לא נרחיק לכת באשר הזמן מזדרז מאד בחקופתנו לעשות את שלו.

מאחד היומנים, נמסר ע'י גיורא גור.

XXXXXXXXXX

ר י כ ו ז . ק ש ר

עובר לידיה של אלישבע ליגטי.

ליזל נוסעה בשבוע הבא לטפל בבלהה שעברה ניתוח קשה כארצות הברית. לליזל - זרן צלחה ולבלהה- החלמה טובה.

ו ר ד י ס . מתחילת החודש שולחים יום-יום 3500-3000 פרחים - זאת תקופת המחירים הגבוהים באירופה. יחד עם זאת יש בעיות שיווק וגם בעיות מקצועיות - מזג האויר הגשום והאפל גים לעיות חלק מפרחי הבקרה- גבעול ארוך ודק עם פרח לא יפה.

ש ל ח י נ . שני נסיונות להתחיל לזרוע תפוחי-אדמה נסתיימו במבצע-חילוץ של הרק-טור ע'י "צירוד כבוד". היום מנסים עוד פעם.. לעומת זאת קצרנו ירק כמרעה העליון - אספסת + הרבה הרבה עשבים - ומתחילים לקצור חלחן באדמה כבדה. ניגשים לעישוב הסלק משיחי החלמית שצמחו בו.

בשבוע הבא נמסור דו'ח על ועדת המשק - היא מתכנסת כל שבוע.

נמסר ע'י גיורא מגל

XXXXXX

בגלל רבוי הבקשות להודיע (לקראת פסח) הינו מבקשים מהחברים להכניס בערב פתק לחא של גלעד עם הפרטים הדרושים- שם המזמין, גודל ההודי המבוקש בק'ג - ולמחרת יוכל המזמין לקבל את ההודי במטבח בשעה 8.30. המחיר - 2/ הק'ג. סידור זה ימנע בזבוז זמן ואי-נעימות.

העובדים

XXXXXX

גשר, 9 בפברואר 1969

למזכירות גבעת-חייח שלום וברכה

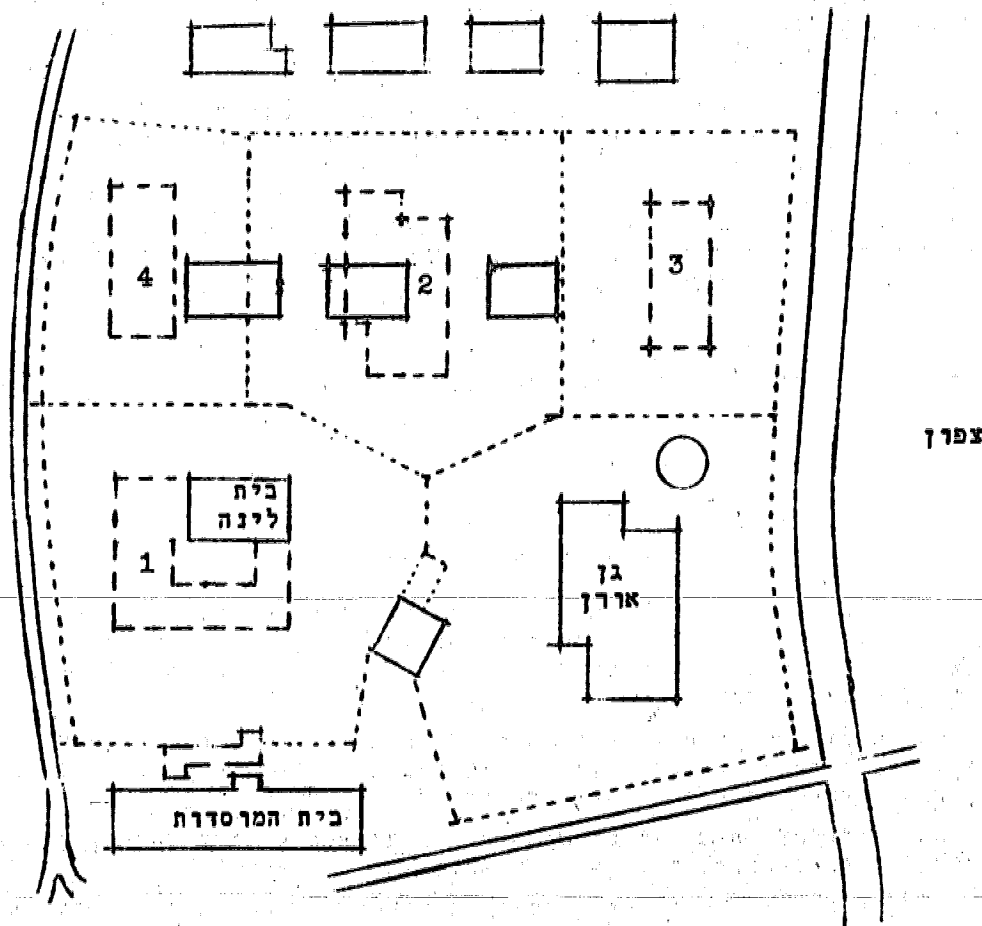
הודתנו לכם על העזרה בזמירת הכרם שלנו. חברו לעזרה זו זומרים וזומרות צעירים ורחיקים מכל רחבי הקבוץ כמוראל והספק גבוהים שעזרו לסיום העבודה במהירות וביעילות.

אנו מצדנו השתדלנו להנעים שהוחם ע'י: שמש שיצאה אחרי שבעות גשם, ירק שכיסה הכל מסביב ושקט "מסכיר פנים" של שכנו ממול ...

ושוב חודה מבית גשר עדנה

ב ר כ ה - לנחום ולגליה לכואם לגבעת-חייים

בנינים ופעוטונים - חכניה בנייה

פרטי החכניה

- 1 גן שלישי בשילוב עם בית-לינה
- 2 גן רביעי
- 3 פעוטון
- 4 פעוטון

השטח של בתי הילדים

- גן ארון - 1.65 דונם
- גן לינה 1.55
- גן רביעי 1.30
- פעוטון 0.70

מקרא

- בנינים קיימים [Symbol: solid rectangle]
- חכניה בניה [Symbol: dashed rectangle]
- גבולות החצרות [Symbol: dotted line]
- שבילים [Symbol: wavy line]
- דרך כורכר [Symbol: double line]

בישיבה משוחפפה של המזכירות, ועדה מחנה-בניה והועדה לגיל הרך התברר כדבר ראשון שאין מקום אחר במחנה המגורים לגן ש נפרד של בתי ילדים לגיל הרך. לאחר מכן נבדקו מספר חכניות אלטרנטיביות לבנוי השטח מערבה מבית המוסדות. חוץ ניתוח של כל הצעה והצעה נחקלה כאופטימלית בשלב ראשון בנייה גן שלישי לבנינים עם בית לינה. כל הצעה אחרת, כגון הפיכת בית לינה לפעוטון, פוגם בניצול יעיל של השטח כולו.

נמסר ע"י אריה פסקי.

כאן ציור ארץ } סוכים בשטח
 וזה אלה גיני "צקן" ו"נע" /

ה ח ו ג ה א י ז ו ר י ל ס פ ר ו ת

השבוע נקלעתי לחוג זה באופן מקרי לגמרי - ולא הצטרפתי. פשוט בקשו אותי להסיע את החברות הקבועות למענית - והקשבתי לדיון מאלף ומעמיק על ספרו של אלי ויזל "עיר המזל". אמר אחד החברים (זכור) המעטים, איש מבורגן: "היות ואין לי פנאי לעסוק בספרות בלטרסטיה, אני הצטרפתי ברצוף רב לחוג זה, כי הוא מחייב אותי לקרוא לפחות 5-6 ספרים במשך השנה...". והצדק כמובן אחר.

הפעם השתתפו 30 איש מ-6-7 משקים, 25 חברות, רק 5 חברים, גיל ממוצע 50-55 שנה; מוזר, משונה, עצוב, אולי אפילו מרגיז: כל הגויים אומרים שאנו "עם הספר", בעצמינו בודאי מאמינים בזה, אה כן...

לא, אין לותר, יש לפרוץ אוישה המאימת עלינו בכל שטח מחיי החרבות. איננו יכולים להתקיים נוסח חרבות פסיבית, קנויה. הדור השני מצווה ונדרש להשתלב בכל רקמת חיינו. החוג הנ"ל הינו רק אחד בין אלה וכל מי שיצטרף יבוא על סיפוקו המלא.

ח.כ.

אגב: הספר הבא: טומס מן, "מורה בונציה"...

ק ו נ צ ר ט ל כ י נ ו ר

נכון, תכניתה של כרמלה שגיא היתה רצינית ואף קשה בחלקה. אבל רוצים לאמר שבחוג הנוער הבורגן יש רק אדם אחד המעוניין במוסיקה רצינית. הסתכלתי מביב: היה החוג המבורגן הבא לרוב המופעים; היו צעירים, פעילי מוסיקה. נוכח אחד (אני חוזר, אחד) מהשכבה הבורגית יותר של הצעירים.

האם מוסיקה משומרת באמת יותר מהנה ממוסיקה חיה? אלה שנוכחו באולם נהנו מאד, גם המעטים המבינים באמת באמנות הנגינה, וגם הרבים האחרים שרק נדמה להם, או אפילו לא נדמה להם, שהם יודעים להבדיל בין נגינה טובה לנגינה מעולה.

איפה היו הילדים? היש לנו כל כך הרבה מופעי אמנות בזמן האחרון שהם אינם יכולים להתפנות ע"מ להשתתף בקונצרט חיי? או שמא אין מי שמפנה אותם?

אני מעלה את הדברים כי הם היו בולטים במידה כזו שבאו לבטוי במסיבה אחרי הקונצרט. אמנם כרמלה עצמה הדגישה כי היא היתה מרוצה, הרי לא נכון שהיה ריק (יודעים: יש חצי מלא ויש חצי ריק!) והיה קהל טוב - אבל אנחנו יודעים שיכול להיות אחרת...

נוסף לזה הצפיה הרושעת ומחוסרת הנימוס לגמד הקונצרט ולהתחלת ה"צורתא של חצות"...

אגב, גם מהצורח הגיעו הדים עגומים במקצת. למה לנו להרכיב בכח חרבות של דיסקוסק כשהיא אינה מתקבלת ע"י הקהל? אין לנו דבר עקרוני נגד ריקודים סלוניים, גם לא נגד איריה של דיסקוסק, כשהיא מתפחת באופן טבעי בהמשכו של ערב. אבל מדוע לא נותנים לרקוד ריקודי עם וריקודי עמים לכל אלה הרבים האוהבים אותם?

ל

Handwritten notes and signatures at the bottom of the page, including a circular stamp.